

кімерійської (Зольне) та сарматської (Нагайчинський курган) знаті. Речі з останнього кургану зайняли почесне місце у Музеї історичних коштовностей України. Загалом А. О. Щепинським опубліковано близько 100 наукових праць. Серед них, крім згаданої книги, низка науково-популярних монографій, численні статті, публікації, тези наукових доповідей тощо. Чекають на видання понад 300 науково-довідкових статей до «Зводу пам'яток історії та культури України» по Автономній республіці Крим.

А. О. Щепинський активно пропагував наукові знання і брав участь у діяльності секції археології Кримського обласного товариства охорони пам'яток як головуючий. У 1973 р. він створив «Народний музей археології Криму», де виконував обов'язки директора на громадських засадах. Доля цього музею і його неоціненних колекцій має бути вирішена за участю усіх зацікавлених сторін. Здобуте А. О. Щепинським з надр землі не повинно бути втраченим для науки та суспільства.

Завжди активний, захоплений, невтомний, сповнений ідеями А. О. Щепинський наснажував і тих, хто знаходився поряд і мав щастя спілкування з непересічним вченим, а в останні роки життя й політиком.

Світла пам'ять про Аскольда Олександровича — самовідданого вченого, затятого дослідника, вірного своїй улюбленій науці — археології, назавжди залишиться у наших серцях.

ПАМ'ЯТІ ЙОЗЕФА ПОУЛІКА

28 лютого 1998 р. на 88 році життя помер визначний чеський вчений, археолог-славіст, багаторічний директор Інституту археології Чехословацької академії наук в Брно, член виконавчого комітету Міжнародної унії слов'янської археології, автор фундаментальних праць, доктор філософії, професор, академік Йозеф Поулік. Широкому загалу українських археологів він назавжди запам'ятається як видатний дослідник слов'янських старожитностей, товариська, чесна і чуйна людина.

ПАМ'ЯТІ ВАЛЕНТИНИ ДМИТРІВНИ РИБАЛОВОЇ

11 грудня 1996 р. померла Валентина Дмитрівна Рибалова — відомий археолог, дослідниця доби бронзи в Україні.

Народилася Валентина Дмитрівна 8 березня 1911 р. у місті Бельові Тульської губернії. Після закінчення середньої школи у 1930 р. вона переїхала до Ленінграду, де працювала спочатку робітницею на Утилькомбінаті, а пізніше приймальницею прокатних виробів у відділі технічного контролю Кіровського заводу. 1934 р. Валентина Дмитрівна вступає на історичний факультет Ленінградського Державного університету, закінчивши який у 1939 р. зараховується аспіранткою на кафедру археології. Її вчителем був Михайло Іларіонович Артамонов, але навчання в аспірантурі було перерване війною.